

Čís. 1889.

Ustanovení Šu 295 tr. ř. užití jest též na výrok o podmíněném odkladu výkonu trestu.

(Rozh. ze dne 5. února 1925, Zm II 536/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Františka K-ého a Josefa V-a do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 20. června 1924, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí vpádem do cizí nemovitosti podle Šu 83 tr. zák., vyhověl však odvolání obžalovaných Františka K-ého a Josefa V-a z výroku o nepřiznání podmíněného odsouzení, a napadený rozsudek změnil v ten způsob, že se těmto obžalovaným podmíněny odklad výkonu trestu povoluje se stanovením zkušební lhůty tří let. Zároveň změnil Nejvyšší soud jako soud zrušovací podle Šu 295 odstavec druhý tr. ř. též výrok o nepřiznání podmíněného odsouzení obžalovaným Ladislavu P-ovi a Floriánu T-ovi a i těmto obžalovaným povolil podmíněny odklad výkonu trestu se stanovením zkušební lhůty tří let. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Obžalovaní František K-ý a Josef V. se domáhají odvoláním podmíněného odkladu výkonu trestu. Důvody, jež ve svůj prospěch uvádějí, jsou závažné. Trestní lístky obžalovaných nevykazují záznamu, podle zprávy obce těší se pověsti výborné. Nedoznali arci úmyslu trestného, přiznali však faktické okolnosti. Počinání jejich nebylo tak surové, aby z něho nalézací soud musel vyvoditi naznačené důsledky. Jejich jednání, třebaže značně hrubé, má subjektivní podklad v rozčílenosti, jak sám nalézací soud zjišťuje. Proto lze právem za to míti, že čin jejich není odleskem jejich povahy, nýbrž okamžitým poblouzněním následkem ročícení nad tím, že v domnělých nárocích byli zkráceni. Není tu tedy podstatného důvodu pro odepření podmíněného odkladu výkonu trestu, naopak skýtá jejich dosavadní život a výtečná pověst dostatečné záruky pro předpoklad, že i bez výkonu trestu povedou napříští řádný život. Odůvodněnému jich odvolání bylo proto vyhověti a uznati, jak se stalo.

Tytéž důvody prospívají i obžalovaným Ladislavu P-ovi a Floriánu T-ovi nehledě ani k tomu, že tito podléhali vlivu Františka K-ého jako náměstka starostova. Bylo proto podle Šu 295 tr. ř. u nich z úřední moci postupovati tak, jakoby tito spoluobžalovaní byli také podali odvolání. Nejvyššímu soudu neušlo, že druhá věta prvního odstavce Šu 295 tr. ř. má na mysli případ odvolání z výroku o trestu. Ale z toho, že zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. zvláštního ustanovení v tom směru neobsahuje, nelze vyvozovati, že by možnost obdobného použití ustanovení Šu 295 tr. ř. na případy podmíněného odkladu výkonu trestu, byla vyloučena. Z ustanovení Šu 7 odstavec třetí zákona o podmíněném odsouzení, kde se praví, že výrok o podmíněném odkladu výkonu trestu jest podroben týmž opravným prostředkům, jako výrok o trestu, lze spíše usuzovati, že výrok o podmíněném odsouzení jest na roveň po-

staven výroku o trestu, a že základní zásady o odvolání co do trestu platí i tam, kde odvolání směřuje proti výroku o podmíněném odkladu výkonu trestu. Nehledíc ani k tomu, již duch trestního řádu svědčí správnosti obdobného použití ustanovení, vyjádřeného v §u 295 tr. ř., na výrok o podmíněném odsouzení, neboť zásada §u 295 tr. ř., že to, co prospívá jednomu obžalovanému, má za stejných předpokladů prospěti i těm, kdož nepodali opravného prostředku, není ojedinělá, nýbrž proniká i v jiných ustanoveních trestního řádu, tak v §§ech 213, 290 a 477 tr. ř., a měl jí býti splněn požadavek spravedlnosti bez ohledu na předpisy o pravomoci a opravných prostředcích, čehož by v plné míře nebylo dosaženo, kdyby ona zásada neměla platiti při výroku o podmíněném odkladu výkonu trestu jedině z toho důvodu, že zákonodárce v zákoně, upravujícím tuto instituci, výslovně na zmíněnou případnost nepamatoval. Nelze tedy o tom pochybovati, že ustanovení §u 295 tr. ř. lze obdobně užiti též na výrok o podmíněném odkladu výkonu trestu. Důsledkem toho bylo zmíněný výrok i ohledně obžalovaných Ladislava P-y a Floriána T-a, ač nepodali odvolání, zrušiti a uznati, že se jim povoluje podmíněný odklad výkonu trestu se stanovením zkušební doby tří let.

Čís. 1890.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Pokud hanobení jednotlivce narázkou na jeho národnost jest hanobením národnosti, k níž patří.

»Obecný mír v republice« (§ 14 čís. 5. zákona) znamená »obecný mír uvnitř republiky«; jest ohrožen i nebezpečím poruchy klidného soužití občanů v jednotlivých obvodech nebo místech.

Po stránce subjektivní nezáleží na tom, že pachatel neměl úmyslu obecní mír ohroziti; stačí vědomí této možnosti.

(Rozh. ze dne 5. února 1925, Zm II 602/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako nalézacího soudu ve Znojmě ze dne 13. listopadu 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 14 čís. 5 zákona z 19. března 1923, čís. 50 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Rozsudek první stolice zjišťuje, že obžalovaný a jeho společníci zpívali německé písně, že buď Rudolf R. nebo Václav P. na ně zavolal »drž hubu německý pse« či »držte huby němečtí psi«, že pak obžalovaný dal P-ovi dva políčky volaje dvakráte »co povídáš český pse«, že bylo úmyslem obžalovaného, by těmito slovy hanobil český národ, že slova obžalovaného, jimiž byl český národ surově hanoben, byla způsobilá ohroziti obecní mír v obci H. a že si obžalovaný této možnosti byl vě-